

סוג עניין: 202 סדר דין: רגיל

בית משפט השלום ירושלים
א 8090/01
נ. _____
רן _____
תאריך פתיחה: 17/05/01

בית משפט השלום בירושלים

סוג עניין: 202 סדר דין: רגיל

בעניין שבין: _____ צפדי

ת.ז. _____
מעורף, נפת שכם

ע"י ב"כ עוה"ד הישאם שבאיטה (מ.ר. 17362)
ו/או אליהו אברם (מ.ר. 11851)
ו/או ראידה קרואני (20302) ו/או עדי לנדאו (מ.ר. 29189)
מהמוקד להגנת הפרט
מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובע

- נגד -

1. _____ רן, ת.ז. _____
איתמר
לב השומרון

2. _____ עזר, ת.ז. _____
קדומים
ת"ד 435
השומרון 44856

הנתבעים

מהות התביעה: פיצויים בגין נזקי גוף

סכום התביעה: עד הגבול הסמכות

כתב תביעה

הצדדים:

1. התובע הינו יליד שנת 1978, תושב הכפר עורף, נפת שכם. התובע סובל משיתוק מלידה בפלג גופו הימני שגורם לו, בין היתר, לקשיי הליכה ותנועה גדולים. בתקופה הרלבנטית לארוע נשוא כתב התביעה, היה התובע תלמיד בית הספר התיכון חווארה, באזור שכם (להלן: "בית הספר").

2. הנתבע 1 הינו יליד שנת 1955, תושב ההתנחלות איתמר שבשומרון. הנתבע 2 הוא יליד שנת 1953, תושב ההתנחלות קדומים שבשומרון.

עובדות התביעה

3. בתאריך 2.4.97, בסביבות השעה 12:30 בצהריים או בסמוך לכך, עשה התובע את דרכו ברגל חזרה מבית הספר, דרומה, לכיוון ביתו, בכביש החוצה את הכפר חווארה.
4. בעוד התובע מדדה בציפייה להסעה ברכב כלשהו שנוסע לכיוון ביתו, עצר לידו רכב פורד טרנזיט ממנו יצאו לפתע שני הנתבעים.
5. מיד החלו הנתבעים מכים את התובע באגרופים ובעיטות בכל חלקי גופו. כמו כן היכה נתבע 2 את התובע בקת אקדח על גבו. מכות אלה, שנמשכו רגעים ארוכים, לוו בקללות כלפי התובע.
6. לאחר מכן גררו הנתבעים את התובע, שהיה שרוע על הריצפה, והעלו אותו לתוך הרכב, תוך הפעלת כוח ואיומים לתוך הרכב.
7. התובע הוכנס למושב האחורי. נתבע 1 נהג בעוד נתבע 2 "שמר" על התובע, תוך שהוא מאיים עליו באמצעות אקדח שכוון לגופו.
8. התובע ניסה להסביר לנתבעים בערבית כי הוא נכה וכי לא השתתף ביידויי אבנים שהיו במקום אך ללא הועיל. נתבע 2 סטר לתובע על פניו.
9. הנתבעים נסעו עד למחנה צבאי הנמצא סמוך לצומת חורון. הנתבעים הורידו בכח את התובע מהרכב תוך שהם מכים אותו, בועטים בו, דוחפים אותו וגורמים להפלתו ארצה.
10. הנתבעים "הסגירו" את התובע לחיילים שהיו בבסיס וסיפרו כי התובע השתתף בזריקות אבנים כביכול ועזבו מיד את המקום.
11. החיילים הזעיקו שוטרים למקום אשר איתרו, בעזרת התובע, את הנתבעים.
12. בעקבות הגשת תלונה על ידי התובע, הועמדו הנתבעים לדין פלילי. בתום המשפט הפלילי, הורשעו הנתבעים בעבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין. נתבע 2 הורשע בנוסף בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. מצ"ב העתק מהכרעת הדין כנספת א' לכתב התביעה וכחלק בלתי נפרד ממנה.

החלק המשפטי

תקיפה

13. התובע יטען כי הכאתו, הפעלת כוח ואיומים עליו, הפלתו ארצה ודחיפתו על ידי הנתבעים כמפורט לעיל, מהווה תקיפה כמשמעות מושג זה בסעיף 23 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] תשכ"ח – 1968 (להלן: "פקודת הנזיקין").

כליאת שווא

14. כמו כן, יטען התובע כי שלילת חירותו כמפורט בעובדות התביעה מבססת עוולת כליאת שווא כמשמעותה בסעיף 26 לפקודת הנזיקין.

רשלנות

15. התובע יטען בנוסף כי עוולות התקיפה וכליאת השווא מהווים מעשי רשלנות בפני עצמם.

16. בנוסף התבטאה רשלנות הנתבעים, בין היתר, גם במעשים ו/או במחדלים כדלקמן:

- א. התרשלו ופעלו כפי שאנשים סבירים ונבונים לא היו פועלים באותן נסיבות בכך שהחליטו "לעצור" את התובע על דעת עצמם ולעשות דין לעצמם ללא כל בסיס עובדתי ו/או חוקי.
- ב. התרשלו בכך שתקפו את התובע ו/או הפעילו עליו כח בלתי סביר.
- ג. התרשלו בכך שהתעלמו מנכותו של התובע, תקפו אותו והפעילו עליו כח בלתי סביר, גם לאור נכותו כאמור.
- ד. התרשלו בכך שאיימו על התובע באקדח ללא כל הצדקה וגרמו לחרדה גדולה לתובע.
- ה. התרשלו בכך שהעלילו על התובע כי השתתף כביכול ביידוי אבנים דבר אשר הצדיק כביכול את חטיפתו והסגרתו לחיילים.
- ו. גילו זלזול ו/או חוסר איכפתיות כלפי כבודו ושלמות גופו של התובע כבן אנוש בכלל וכנכה בפרט תוך שהם מחליטים, ממניעים גזעניים פסולים, לפרוק עליו את זעמם.
- ז. התנהגו באופן בריוני ומתנשא תוך התעלמות מוחלטת מזכויותיו הבסיסיות של התובע ומשלטון החוק.
- ח. לחילופין יטען התובע כי הנתבעים התרשלו בכך שהשתמשו בתובע כ"מגן אנושי" על מנת למנוע ו/או להפסיק יידוי אבנים נגדם.
- ט. לחילופי חילופין ובמידה וייקבע כי הנתבעים חטפו את התובע על מנת שישמש "מגן אנושי", גירסה שהתובע, שהיה עד להשתלשלות הדברים, שולל מכל וכל, יטען התובע כי הנתבעים השתמשו בכוח בלתי סביר ו/או נקטו באמצעים בלתי סבירים אחרים כפי שתוארו לעיל, ובכלל זה איומים באמצעות אקדח, החורגים באופן קיצוני מהנדרש בנסיבות העניין.

הפרת חובות חקוקות

17. התובע יוסיף ויטען כי הנתבעים הפרו חובות חקוקות שבדין אשר נועדו לפי מובנן הנכון להגן על סוג האנשים עימם נמנה התובע וכי הפרת חובות אלו גרמה לנזקים להם טוען התובע.

18. התובע יטען כי הנתבעים הפרו את החובות החקוקות כמפורט להלן:

- א. סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), האוסר מעשה תקיפה.
- ב. סעיף 377 לחוק האוסר מעצר ו/או כליאת אדם שלא כדין.
- ג. סעיף 192 לחוק האוסר הפעלת איום על אדם בדרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו ובחירותו (...) בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו.
- ד. סעיף 369 האוסר מעשה חטיפה.
- ה. סעיף 2 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, האוסר כל פגיעה בחייו, בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם.

נזקי התובע

19. כתוצאה ממעשיהם ו/או מחדליהם של התובעים, נגרמו לתובע כאבים עזים בכל חלקי גופו.
20. כמו כן, הנתבעים עשו את מעשיהם ללא כל סיבה ו/או הצדקה וללא שמעשה כלשהו של התובע, אשר התהלך כאמור לתומו בכביש, הצדיק זאת. עובדה זו גרמה לתובע עוגמת נפש וצער גדולים.
21. התובע כאמור נחטף על ידי הנתבעים ונלקח באמצעות מכות ואיומי אקדח. משך רגעים ארוכים, התובע היה שרוי בחוסר ודאות וחוסר אונים מוחלטים לגבי גורלו, דבר אשר גרם לתובע חרדה מרובה.
22. בנוסף, בהיות התובע סובל מנכות קשה כאמור, תחושת חוסר האונים שחש הייתה גדולה שבעתיים, שכן שני הנתבעים ביצעו מעשה נקמה שנבע ככל הנראה מזעמם נוכח יידוי האבנים שהיו באותו כביש ודמה מאוד למעשה לינץ' ללא שהתובע יכול היה לנקוט באמצעי מניעה והתנגדות כלשהם.
23. כמו כן מעשיהם של הנתבעים נגועים בשיקולים גזעניים פסולים וחמורים. הנתבעים תקפו את התובע רק משום היותו פלסטיני וראו לנכון להעניש אותו על מעשי אחרים כביכול. במעשיהם אלה השפילו הנתבעים את התובע ורמסו את כבודו כבן אנוש הזכאי לכבוד ויחס אנושי בסיסי.
24. בית המשפט הנכבד מתבקש לפסוק לתובע בתיק זה פיצויים עונשיים העולים על נזקיו של התובע שיהיה בהם כדי לבטא את סלידתם ושאת נפשה של החברה בכלל ובית המשפט בפרט ממעשיהם של הנתבעים, כפי שייראה לצודק ונכון בעיני בית המשפט הנכבד בהתאם לנסיבות העניין.
25. כל הטענות הנטענות בכתב תביעה זה נטענות במצטבר או לחילופין או משלימות זו את זו, הכל לפי העניין, הקשר הדברים והדבקם. בכל מקום בתביעה שבו נטענה טענה ביחס לנטל הראיה או המחדל, נטענת טענה זו כנגד הנתבעים, והכל לפי הקשר הדברים.
26. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה.

27. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעים לדין ולחייבם לשלם לתובעים את מלוא נזקייהם כמפורט לעיל וכן הוצאות משפט ושכ"ט, והכל בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום האירוע עד התשלום בפועל.

ירושלים, היום ה-16 לחודש מאי, שנת 2001.

הישאם שבאיטה, עו"ד
ב"כ התובע

(ת.ש 12799)